

Måleriskt scenspråk i "Scintilla"

Scen: Plaza i Stockholm

Grupp: Korda

Verk: "Scintilla"

Koreografi: Linda Forsman

Scenrum: Håkan Blomkvist

Ljus/musik: Lou Lundqvist

Kostym: Gabriella Innerstedt

Dansare: Linda Forsman, Ni-

na Höglund, Solweig Linde,

Anna Virdefors

RUMMET ÄR måleriskt fantasifullt. Dramatiskt. Mitt i rummet svävar en i olika färger melerad segelduk. Drape-rad som tak. Långa trätilljor hänger vertikalt och ramar in detta luftburna drömskepp.

Lou Lundqvists ljus går från magiskt rött till stenigt grått. Rummet förändras ömsom långsamt, ömsom i plötsliga kast.

Korda fortsätter att med ljus, bild och dans utforska ett poetiskt måleriskt scenspråk. "Scintilla" känns tydligt som en variation på tidigare teman. Men i "Scintilla" saknar jag den fördjupning som varje utforskande arbete måste sträva efter.

Jag anar det i Linda Forsmans egna solon som i varje ny produktion expanderar och finner fler nyanser.

Också Nina Höglunds när-

varo på scenen och lite sträva accentuerade rörelsekvalliter ger Kordas nya skapelse kontur.

RUMMETS SKÖNHET med dess infärgning av ljus och ljud skapar visserligen starka sinnesupplevelser, men det är som om det inte räcker. Jag saknar spänningsfält, revor i den vackra ytan.

Scintilla betyder gnista på latin, och för mig blir Linda Forsmans solo med utsläppt piskande hår en gnista i föreställningen. Hennes dans uppenbarar vrår, skrymslen. Energin sköljer över scenen

med ständiga kast och byten. Golvet är granitfärgat, svalt. Ökenkänsla. Hon stannar upp och låter rörelsen vila i luften. Hon fyller ögonblicken med mystik och förbryllande väntan.

Nina Höglund ger den flödande koreografin nödvändiga punkter och kommateringar. Hon är snabb och sammanhållen och ger Linda Forsmans koreografi välbehövligt tempo.

Det som också fångar mitt intresse är när dansen plötsligt mer tydligt tar ställning. En viss energi hålls kvar, utforskas och fördjupas. Det vil-

da, det jagade finns där på scenen visualiserad i rörelseenergi.

Men alltför ofta ser jag de tre dansarna röra sig över scenen i vaga, obestämda formationer. Den klara formvilja som vissa soloinsatser visar upp ser jag inte alls i gruppkonstellationerna.

Linda Forsmans uppmärksamhet och genuina intresse för rörelse och dans som ett uttryck i sig inger respekt men kräver också mod och nyfikenhet att pröva nytt och gå vidare.

BODIL PERSSON